

A dit pro inuicem oratio, quæ in amici memoria tanto efficacius, quanto affectuosius admittitur, profluentibus lacrymis, quas uel timor exercet, uel affectus elicit, uel dolor educit. Ita pro amico orans Christum, ipsum desideranter & diligenter intendit, subito transit affectus in affectum, ipsius Christi dulcedinem tangens incipit gustare quàm dulcis est, & sentire quàm suauis. Ita à sancto illo amore quo amplectitur amicum, ad illum conscendens quo amplectitur Christum, spiritalem amicitia fructum capit.

FINIS.

DIVI AVRELII AVGVSTINI HIPPO-NENSIS EPISCOPI,

de sermone domini in monte secundum Matthæum,

Liber Primus.

SERMONEM quem locutus est dominus noster Iesus Christus in monte, sicut in Euangelio secundum Matthæum legimus, si quis pie sobriè considerauerit, puto quòd inueniet in eo, quod ad mores optimos pertinet, perfectum uitæ christianæ modum. Quod polliceri non temere audemus, sed ex ipsis eiusdem domini uerbis conijcentes. Nam sic ipse sermo concluditur, ut appareat in eo præcepta esse omnia quæ ad informandam uitam pertinent. Sic enim dicit, Omnis ergo qui audit uerba mea hæc & facit ea, assimilabo eum uiro sapienti, & reliqua usq; ad eum locum, Et facta est ruina eius magna. Matth. 7 Cum ergo non dixit, qui audit uerba mea tantum, sed addidit dicēs, Qui audit uerba mea hæc, satis, ut arbitror, significauit, hæc uerba quæ in monte locutus est, tam perfecte instruerent uitam eorum qui uoluerint secundum ea uiuere, ut merito comparantur ædificanti super petram. Hoc dixi, ut appareat istum sermonem omnibus præceptis quibus christiana uita informatur esse perfectum. Nam de hoc capitulo diligentius suo loco tractabitur. Huius igitur sermonis initium sic assumitur, Cum uidisset autem Iesus turbas multas, ascendit in montem, & cum sedisset, accesserunt ad eum discipuli eius, & aperiens os suum docebat eos dicens. Si queritur quid significet mons, bene intelligitur significare maiora præcepta iustitiæ, quia minora erant quæ Iudæis data sunt. Vnus tamen deus per sanctos prophetas & famulos suos, secundum ordinatissimam distributionem temporum, dedit minora præcepta, populo quem adhuc timore alligari oportebat: & per filium suum maiora, populo quem charitate iam liberari conuenerat. Cum autem minora minoribus, maiora maioribus dantur, ab eo dantur qui solus nouit congruentem suis temporibus generi humanorum exhibere medicinam. Nec mirum est quòd dantur præcepta maiora propter regnum cælorum, & minora data sunt propter regnum terrenum, ab eodem uno deo qui fecit cælum & terram. De hac ergo iustitia, quæ maior est, per prophetam dicitur, Iustitia tua sicut montes dei: & hoc bene significat, quod ab uno magistro, solo docendis tantis rebus idoneo, docetur in monte. Psal. 35 Sedens autem docet, quod pertinet ad dignitatem magistræ. Et accedunt ad eum discipuli eius, ut audiendis illis uerbis, hi essent etiam corpore uiciniore, qui præceptis implendis etiam animo propinquabant. Aperuit os suum & docebat eos dicens. Ista circumlocutio qua scribitur, Et aperiens os suum, fortassis ipsa mora commendat aliquanto longiorem futurum esse sermonem, Nisi forte non uacet quòd nunc eum dictum est aperuisse os suum, quòd ipse in lege ueteri, aperire solet ora prophetarum. Quid ergo dicit? Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cælorum. Legimus scriptum de appetitione rerum temporalium, Omnia uanitas & præsumptio spiritus. Eccl. 6 Præsumptio autem spiritus, audaciam & superbiam significat. Vulgo etiam magnos spiritus superbi habere dicuntur, & recte, quandoquidem spiritus etiam uentus uocatur. Vnde scriptum est, Ignis grando nix glacies spiritus procellarum. Quis uero nesciat superbos inflatos dici, tanquam uento distentos? Vnde est etiam illud Apostoli, Scientia inflat, charitas uero Psal. 48 edificat.

Vu 2 ficat.